

не, не! Азъ ще го затворѣхъ въ яхъра и тамъ ще го наложжъ както трѣбва.

Слѣдъ малко слугата взе едно въже, направи съ него примка и ме стѣгна съ нежъ. Положението ми станжъ опасно. Въжетото ме стегна силно и азъ взехъ да се задушавамъ. Слугата не обръщаше внимание. Той ме вкара въ яхъра и ме свърза на късо. Слѣдъ това затвори вратата и почна да ме бие съ единъ дългъ камшикъ Азъ ревахъ, скачахъ, но той перѣше по главата, по краката, прѣзъ гърба и гдѣто сварѣше

Най-послѣ той ме остави. Азъ едвамъ стояхъ на краката си отъ болки. Него день не ми дадохжъ нищо да ямъ. На другия день ме пуснахжъ, но бѣше се мръкнжло. Бѣше ме много ядъ на слугата, та искахъ и него да ухапжъ, но ме достраша да ме не изпжджтъ, та да умржъ отъ гладъ и студъ прѣзъ зимата, която вече приближаваше.

Като търсахъ изъ двора нѣщо за ядене, приближихъ се до къщата на господаря. Дѣцата, които бѣхжъ на вѣнъ, взехжъ да викатъ: „Ето го проклѣтия Мирчо! Да го изгонимъ отъ тука, че може и насъ да ухапи като Стайка.“

Менѣ ми дожалѣ. Азъ бѣхъ прѣзрѣнъ отъ всички. Като виждахъ, че и моитѣ млади господари ме отхвърляхжъ и неискахжъ да ме виджтъ, азъ се оттеглихъ на страна, като ги изгледахъ съ единъ жаленъ погледъ. Стоянтъ, който ме обичаше най-много, се приближи при мене и ми пришепна на ухото: „Слушай, Мирчо, ний не те обичаме вече, но ти ако се поправишъ за напрѣдъ, увѣрявамъ те, че всички ще те обикнемъ отъ ново.“

Дѣцата дочухжъ послѣднитѣ думи и се развикахжъ: „Не, не! Никога не ще го обикнемъ вече! Той е твърдъ лошъ.“

Всички бѣхжъ противъ менѣ, всички ме намразихжъ. Азъ бѣхъ много нажаленъ — не ми се ядѣше, не ми се пиеше. Наврѣдъ, който ме видѣше, прѣзрително ми повтарѣше тѣзи грозни думи: „Пази се отъ Мирча! Не приближайте тева лошо животно!!!“